

Beatriz Serrano
Elégedetlenség

A fordítás alapjául szolgáló kiadás:

Beatriz Serrano: *El Descontento*,

Editorial Planeta, S. A., 2023

Copyright © Editorial Planeta, S. A., 2023

Hungarian translation © Nemes Krisztina, 2025

Imádom a YouTube-ot. Imádom a platform minden zugát. Néha kutyás videókat kezdek nézni, ahol olyan, mintha az ugató kutyák szavakat vagy egész mondatokat mondanának, hogy végül egy olyan videónál kössek ki, amelyikben elmagyarázzák, hogyan vásárolta fel Soros György az egész nemzeti és nemzetközi médiabirodalmat. Rajongok az összeküvés-elméletekért, a *youtuberek* közti *beefekért* meg a kultúrák közti háborúért. Imádom a filozófiai meg a szociológiai világmagyarázatokat. Imádom a *booktubereket*. Imádom a húszperces összefoglaló videókat, amiket olyan klipekből vágtak össze, ahol elesnek a gyerekek, a televíziós *castingra* jelentkezők baromi hamisan énekelnek, vagy olyan nőket mutatnak, akik pontról pontra követték az online sminktanfolyamot, de hirtelen, isten tudja, miért, nem maradt egy szál szemöldökük se. Imádom azokat a videókat, amikor egy *youtuber* elmagyarázza, miért kell kiszabadítani Britney Spearst az apja karmaiból. Vagy a politikusok legfrissebb hülyeségeiből készült vicces montázsokat, ahol technó megy háttérzenének. Imádom az oktatóvideókat. Képes vagyok órákig videókat bámulni, azokat, amikben megmutatják, hogyan tegyek fel egy fantáziadús sminket, amit sose fogok kipróbálni, hogyan készítsek el egy receptet, amit sosem fogok megfőzni, hogyan rendezzem be észszerűen a kis tereket az otthonomban, amim nem lesz soha, vagy azt, hogy hogyan lehet edzeni a medencefenék izmait akár munka közben is, amit én sosem fogok munka közben csinálni. Lemerülök a YouTube

legmélyebb bugyraiba, hogy megnézzem a videókat, amikben emberek mindenféle kenyereket szorítanak az arcukhoz, vagy elutaznak Japánba azért, hogy élő minipolipot egyenek, aztán megakad a torkukon, vagy azt hiszik, hogy Hitlerrel találkoztak Fuerteven-turán. De a kedvenc videóim minden kétséget kizáróan azok, amikben megmutatják, hogyan készülnek a dolgok. Nem olyan gyakorlatias dolgokra gondolok, mint egy asztal vagy egy szék, hanem ahol elmondják, hogyan készülnek a cukorkák, vagy milyen folyamat zajlik egy gyárban, ahol a fagyasztott sült krumplit zacskózzák, hogyan készülnek a csavarok, vagy hogyan vágnak le darabokat a márványból, hogy a végén kompakt tömböket kapjanak. A YouTube nekem egy ablak erre a világra, ahol szeretnék mindig jelen lenni.

Belépek a fiókomba, és a YouTube felkínál egy sor videót, ami érdekelhet. Mindegyik érdekel. Épp, amikor rányomok az egyikre, ami Alice-ként röpít le egyenesen a modern világ nyúlüregébe, megszólal az irodai telefon, felkapom, de a szememet nem veszem le a képernyőről. A munka be akar tolnakodni a világra nyíló ablakomba. Az egyik ügyfélkapcsolati asszisztensünk elfelejtett szólni, hogy az ügyfél szeretne ötleteket a szempilla-göndörítőhöz, bár nem ez a termék a kampány legfontosabb eleme. „Gondolj arra, hogy BULI”, mondja. Azt felelem, hogy majd dolgozom rajta, de több információra van szükségem a termékkel kapcsolatban, mintha egész életemben a talajszint alatt éltem volna, a város csatornarendszerében, és el se tudnám képzelni, mire gondolhat, amikor ezzel a „szempilla-göndörítővel” jön. Leteszem.

Elindítom a sikertelen lánykérésről szóló videót, ami így kezdődik: egy amerikai srác meséli, hogy elhatározta, megkéri a barátnője kezét, de valami különleges formát keres hozzá. A srác, aki azt mondja, hogy „a barátnőnek nagyon bejönnek a musicalek”, elhatározza, hogy összehoz egy *flashmobot* az egyik bevásárlóközpontban egy akármelyik vásárlós délutánon. Aztán elérkezik a nagy nap, ő és a barátnője sétálgatnak, és próbálnak beszerezni valami nem túl eredeti cuccot, mondjuk légfrissítőt vagy zoknit, miközben az udvarló, néhány vásárló és eladó már kezdenek összeállni egy koreográfiába a *hallban*, egy olasz reneszánsz utánzatú szökőkút mellett. A *Happy* című borzalmat éneklik, Pharrel Williams szerzeményét. A lány nem érti, hogy mi van, és teljesen ledöbben, amikor a srác térdre ereszkedik, és előhúzza a zsebéből egy gyűrűt. Vissza is utasítja a szökőkút és vagy száz ember előtt. A fiú végül elsírja magát a videóban, és elmondja a kamerának, hogy nem hitte volna, hogy a lány nemet mond neki itt a sok ember előtt, de ő elhatározta, hogy akkor is feltölti a videót, mert hátha ezzel „segíthet másoknak”. Belépek a komment szekcióba, és az internet névtelenségébe burkolódzva írni kezdek a három profilom egyikéről, amiket azért csináltam, hogy nyomot hagyhassak anélkül, hogy lenyomozható lennék a digitális világegyetemben: „Halló? Ez a segélyhívó? Mentőt a srácnak, a sürgősségi ambúúulanciára!” Pár percig ott maradok, és nézem, hogyan nő a „Tetszik”-ek száma, és jelennek meg a jókedvükben könnyüket potyogtató emotikonok a kommentem alatt. Egykettőre összegyűlik 12. Érzem, ahogy megemelkedik az endorfin-

szintem, ahogy elképzelésem szerint a játékfüggőké emelkedhet, vagy egy jó adag után a drogosoké.

Diadalmas mosollyal fordulok el a képernyőtől, ami azonmód le is hervad az arcomról, amint meglátom a tükörképemet az iroda üvegfalán. Felmerül bennem, mi lenne, ha azzal tölteném az egész délelőttöt, hogy mások YouTube-videóit nézem, és dühösen alákommentelek, vagy talán kezdenem kéne már valamit az életemmel. Megnézem a határidőnaplót, és megállapítom, hogy ma már nincs több megbeszélésem. Az augusztus áldásai. Túl szép nap ez a mai, hogy az egészséget youtube-ozással töltssem. Szólok Nataliának, hogy tárgyalásra megyek az egyik ügyfelünkkel, és ha szüksége van rám, akkor e-mailben jelezze, és csak akkor hívjon, ha valami halaszthatatlan dologról van szó, és tudom, hogy nem fog hívni, mert retteg még a gondolatától is, hogy megzavarjon valami hülyeséggel, mert valahányszor munkaidőn kívül ír valamit, mindig úgy fogalmazok, hogy válaszom tömör és nyers legyen, amivel szép lassan beidomítottam, mint Pavlov a kutyasokat, hogy csakis akkor csorgathatja a nyálát a cipőmre, amikor az „irodának” nevezett üvegkalitkában vagyunk.

Kimegyek az utcára, fogok egy taxit, és elmegyek a Pradóba.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., 2025-ben
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

Kontrollszerkesztő Csikós Zsuzsanna
Felelős szerkesztő Rostás Eni
Kézirat-előkészítő Balogh Emerencia
Korrektor Molnár Eszter Edina
Műszaki vezető Takács Klári
A borítót Csordás Zoltán,
a kötetet Pintér József tervezte
Kiadványszám 9369
Plantin betűtípusból szedve
ISBN 978-963-14-4621-0